

10. neděle v mezidobí C

*Můj nářek jsi obrátil v tanec,
smuteční šat jsi mi svlékl
a oblékl jsi mě radostí. (Žl 30,12)*

První čtení

1. Královská 17,17-24

Jednoho dne onemocněl syn vdovy, u které Eliáš bydlel. Jeho nemoc byla tak těžká, že vydechl duši. Tu řekla (matka) Eliášovi: "Co mi chceš, muži Boží? Přišels ke mně, abys mně připomněl mou vinu a usmrtil mi syna?" Eliáš odpověděl: "Dej mi svého syna!" Vzal ho z jejího klína, odnesl do horní světnice, kde bydlel, uložil ho na svoje lůžko a vzýval Hospodina: "Hospodine, můj Bože, stihneš neštěstím i tuto ženu, u níž jako host přebývám, že dáváš jejímu synu zemřít?" Pak se třikrát natáhl po délce přes dítě a vzýval Hospodina: "Hospodine, můj Bože, prosím tě, ať se vrátí duše tohoto dítěte do něho!" Hospodin vyslyšel Eliášovu prosbu a duše se vrátila do dítěte, i ožilo. Eliáš vzal dítě a přivedl je z horní světnice dolů do přízemí a odevzdal ho matce se slovy: "Pohleď, tvůj syn je živ!" Žena řekla Eliášovi: "Teď tedy vím, že jsi muž Boží a že Boží slovo v tvých ústech je pravdivé!"

Druhé čtení

Galátům 1,11-19

Prohlašuji vám, bratři a sestry, že evangelium, které jsem vám hlásal, není dílo lidské: já jsem ho nepřijal ani se mu nenaučil od nějakého člověka, ale ze zjevení Ježíše Krista. Slyšeli jste přece, jak jsem se kdysi choval, když jsem byl ještě židem: pronásledoval jsem Boží církev, že to přesahovalo všechny meze, a snažil jsem se ji zničit. V horlivosti pro židovství jsem ve svém národě předstihoval mnoho svých vrstevníků, protože jsem byl daleko více než oni zaujat zvyklostmi po předcích. (Bůh) si mě však už v lůně matky vybral a svou milostí povolal a rozhodl, že mi zjeví svého Syna, abych o něm kázal radostnou zvěst pohanům. Neradil jsem se hned s lidmi ani jsem nešel nahoru do Jeruzaléma k těm, kteří byli apoštoly přede mnou. Odešel jsem do Arábie a pak se zase znova vrátil do Damašku. Za tři roky potom jsem se odebral do Jeruzaléma, abych z vlastní zkušenosti poznal Petra, a pobyl jsem u něho patnáct dní. Z ostatních apoštolů jsem však viděl jen Jakuba, bratra Páně.

Ježíš šel do města – jmenovalo se Naim. Šli s ním jeho učedníci a velký zástup. Když se přiblížil k městské bráně, vynášeli právě mrtvého; byl to jediný syn a jeho matka byla vdova. Z města ji doprovázel zástup. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: "Neplač!" Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, se zastavili. Řekl: "Mládenče, pravím ti, vstaň!" Mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, velebili Boha a říkali: "Veliký prorok povstal mezi námi" a "Bůh navštívil svůj lid!" Tato zpráva se roznesla po celém Judsku i po celém okolí.

K zamyšlení

"Uprostřed života nás obklopuje smrt..." – tak začíná jedna stará kostelní píseň, která se často zpívá na pohřbech. V žádné jiné situaci našeho života nejsme tak konfrontováni s omezeností lidského života než když se musíme rozloučit s milovanou osobou. Takzvané "hodnoty" naší společnosti nás mohou od této skutečnosti na nějaký čas odvést, také mnoho malých každodenních zážitků utrpení, smrti, rozloučení... nás připravují na to, že také my se jednou vydáme touto poslední cestou.

Ale Bůh nás v životě nemiloval, aby nás nechal samotné při konečném odchodu a smrti. Poselství všech dnešních čtení je, že Bůh je ten, který povolává mrtvé k životu – v každém případě! Zatímco první čtení a evangelium hovoří o dvou vdovách, kterým Bůh zpět daroval jejich syny, vydává druhé čtení svědectví o novém životě v jiné rovině: skrze setkání se vzkříšeným Ježíšem se starý člověk Saul mění v úplně nového člověka Pavla. Všechny nás určitým způsobem zasáhla smrt – nejen kvůli tragickým nehodám a ztrátám našich blízkých, ale i když jde o nemoc, hřích, neúspěch, selhání, depresi, osobní rány osudu..., odštížení ode všech životních zdrojů, abychom si sami dali svůj život do pořádku. Když zemřeme malou nebo i velkou smrtí, vždy je tu někdo, který nám řekne to posilující slovo: "Vstaň!" Potřebujeme lidi, kteří mají odvahu postavit se strachu, vnějším zákonům (dotknout se mrtvých znamenalo v Ježíšově době poskvrnění!) a vnitřním zákonům, kteří k nám přijdou a dotknou se našich vnitřních i vnějších omezeností, abychom se znovu mohli postavit na nohy. A v opačném případě jsme to my, kteří jsme posilněni zkušeností toho, jak se nás ten druhý "dotkl" novým životem, pozváni, abychom prolomili naši vlastní omezenost. Pak musíme pohnout k pohybu i ostatní, kteří to sami nezvládnou, musíme být nápomocni k (po)vstání k novému životu...

Povstání z mrtvých neznamená pouze nový život pro toho, který je tím osobně dotčen, ale především přitahuje pozornost. Je živoucí pro všechny, kteří na sobě nebo na druhých zažívají tyto události a jejich následky a tím zakoušejí, že "vzkříšení" mohou darovat život těm "mrtvým". Přesto ale překračuje vzkříšení z mrtvých čistě pozemské a lidské možnosti. Proto je ve všech třech dnešních čteních upozorněno, že je to v konečně sám Bůh, který křísí mrtvé k životu pomocí lidí, kteří jsou Božími nástroji. Osvobození a vykoupení se může stát teprve, když Boží prosba o součinnost u nás nenarazí na zatvrzelost. Pokaždé, když tuto prosbu vezmeme vážně, stane se znovu Naim i v našem malém světě...